

Rīgas 6. vidusskola

**Latvijas drošība un aizsardzība – ikviena valsts patriota goda lieta: ko
Latvijas drošības labā varu darīt es?**

Darba autore:
Kristiāna Tabiņa
10. klase

2016

Domājot par drošību, uzreiz nāk prātā laiks, kad bijām mazāki. Kādēļ? Tādēļ, ka jau no mazotnes katram no mums tika mācīts, cik drošība ir svarīga. Tā ir jāievēro internetā, mājās, skolā, uz ielas, īstenībā visur, kur vien mēs ejam. Tomēr mazāk tika stāstīts par to, ko es varētu darīt, lai es un apkārtējie justos droši?

Ikviens no mums, bez vārda runas, grib justies droši savā valstī. Un katram no mums ir arī tiesības uz to. Domājams, ka lielākā daļa arī zina, kas ik dienu atbild un gādā par mūsu drošību. Mēs viņus uzlūkojam jau no mazotnes un daudzi no mums arī kādu dienu ir gribējuši kļūt tieši tādi kā viņi. Tomēr tagad ir pienācis laiks pašam sev uzdot sev jautājumu:” Ko es varu darīt drošības labā? Kā es varu iesaistīties?” Pirmais, kas man nāk prātā ir zināšanas, jo tas ir viens no spēcīgākajiem “ieročiem”, kas vien cilvēkam var būt. Zināšanas par drošību, lai jebkurā brīdī tās varētu izmantot pats un nodot tās arī citiem, jo valstij var ievainot tās armiju, taču valsts zināšanas un tautas spēku tik viegli ievainot un atņemt nevar. Mūsu valstī pirms 25 gadiem tas jau bija piedzīvots. Otrkārt, noteikti atbalstīt Zemessardzi. To var atbalstīt gan atmetot bailes un sasniedzot pilngadību kļūt par vienu no tās biedriem, gan finansiāli, ja ir tāda iespēja. Zemessardzes attīstība ir ļoti aktuāla un būtiska valsts drošības attīstībai. Kā arī neaizmirsīsim, ka zemessargi nav algoti kareivji. Tie dienē un ziedo savu enerģiju, laiku, miegu un drosmi, lai mēs jebkurā dienas laikā justos droši. Treškārt, var teikt, ka būdams patriots, Latvijas aizsardzība un drošība tev ir goda lieta par kuru tu vienmēr gādāsi, tomēr patriotismam ir dažādas izpausmes. Katru gadu 18.novembrī stāvēt pie Krastmalas ar aizdegtu svečīti vien nepietiek, lai Latvija būtu drošībā. Būt par patriotu nozīmē ko vairāk un to es cenšos arī saprast, labprāt teiktu iemācīties, taču tagad padomājot, saprotu, ka to nevar, jo patriotisms ir tā lieta, ko nevar iemācīties un nevar arī uzspiest. Un arī ikdienā ir vērts būt vērīgam un skatīties vai netiek pārkāpti, piemēram, drošības noteikumi. Ikdienā liekas, ka tas viss it kā ir tikai nenozīmīgi sīkumi, kas tiek pārkāpti, bet tomēr, ja mēs katrs nesāksim no mazumiņa, nekas nemainīsies. Jo valsts nevar būt droša, ja tās pilsoņi paši drošību neuzskata par vienu no galvenajām prioritātēm un nerāda viens otram piemērus.

Kā arī mēs pārāk daudz paļaujamies uz to, ka mūsu drošība ir uz citu sabiedroto valstu pleciem. Protams, palīdzība un atbalsts ir svarīgs ar citām valstīm, bet rodas sajūta, ka tādejādi mēs noveļam daļu atbildības nost no saviem pleciem un aizmirstam par to, ka ir jāmācās paļauties arī uz saviem drošības spēkiem. Vēl pārdomas rodas ikdienā lasot gan ziņas, gan arī dažādus cilvēku viedokļus par drošības jautājumiem. Un uzreiz var redzēt, ka cilvēki nav apmierināti ar to, kas notiek drošības jomā. Viedokļos redzams, ka iedzīvotāji uzskata, ka to naudu, kuru iedala aizsardzībai labāk iedalīt pabalstiem, pensijām, algām, medicīnai, izglītībai un šeit ir uzreiz ir redzama vēl viena aktuāla un liela problēma, kas ir vērojama starp valsti un tās iedzīvotājiem. Cilvēki tā domā, jo nav pietiekami izglītoti jautājumos, kur un kā tad aiziet šis finansējums, kas tiek iedalīts dažādās jomās un ne tiek arī sniegts pietiekams un skaidrs informācijas daudzums kādēļ ir

svarīgi palielināt finansējumu tieši aizsardzībai un drošībai valstī. Un dēļ informācijas trūkuma rodas arī ļoti muļķīgi viedokļi, kurus pārējie lasa un sāk piekrist tiem. Tādēļ ir jāsniedz iedzīvotājiem vairāk informācijas par to, kā notiek drošības veidošana mūsu valstī, lai nerastos vēl vairāk pārpratumi. Tomēr bieži tiek arī novērots, ka informācija tiek pasniegta ļoti sarežģītā un nesaprotamā veidā un iedzīvotājs apjūk un pat necenšas vairāk saprast, ko tad viņam mēģina pateikt. Un tāpēc arī sabiedrība nevēlas iesaistīties drošības jautājumos, jo viņiem jau savs viedoklis par notiekošo ir izveidojies un viņi nevēlas pat to mainīt. Vēl daudz neskaidrību un nesaprašanās ir vērojamas viedokļos un uzskatos par NATO un Latvijas lomu tajā. Par NATO laika gaitā ir izveidojušies ļoti daudz stereotipu un pārprastas, nekorektas informācijas, it īpaši medijos. Bieži vien NATO tiek parādīta kā ļoti tieša, nepiekāpīga un agresīva organizācija. Tādēļ nav brīnums, ka apkārtējiem atkal ir ļoti maldīgi uzskati un informācija par to, kāda ir, piemēram, sadarbība Latvijai ar NATO. Par to vairāk ir jārunā un jāinformē tauta. Arī izglītības iestādēs ir vērojams tas, ka par šādām lietām daudz nerunā, vai arī ja runā tikai īsi un konkrēti. Kaut lielākajā daļā gadījumu ir ļoti labi redzams, ka skolnieki grib zināt par to vairāk, tādēļ uzskatu, ka būtu vērtīgi rīkot diskusijas par šādām tēmām. Protams, vienmēr atradīsies bērni un jaunieši, kas neaprobežosies tikai ar to informāciju, ko sniegs skola un gribēs zināt vairāk, kas īstenībā ir ļoti, ļoti pozitīvi un apsveicami. Tomēr tā informācija, ko viņi sameklēs, piemēram, internetā atkal var būt maldīga un politiski vērsta. Tas nenozīmē, ka jauniešiem nevajadzētu meklēt un interesēties par dažādām lietām, protams, vajadzētu, tikai ir vairāk jārunā un jāinformē par to, ka ne vienmēr viss ko tu izlasīsi būs patiess. Nākamais aktuālais mūsdienu jautājums noteikti ir un vēl ilgi būs – patriotisms. Cilvēki, it īpaši jaunieši, kuru vidū šis vārds tiek modernizēts un tam tiek piešķirtas jaunas nozīmes, vēl joprojām diskutē par to, kas tad īsti viņš tāds ir. Vai tas rodas jau piedzimstot? Vai to vajag mācīt? Vai arī tā ir tikai sajūta, kuru visstiprāk izjūti, esot prom no savas dzimtenes? Viens, ko noteikti esmu sapratusi, ir, ka to nevar iemācīt. Patriotisms ir tā lieta, kas ir jāredz savā valstī, cilvēkos, kas to “vada” un arī apkārtējos. Un domājams, ja to jau redz savā valstī no mazotnes, būs skaidrs, ka tu arī nākotnē vēlēšies būt tas, kas “izstaros” šo patriotismu nākamajām paaudzēm. Varbūt skan pārāk neiespējami, bet es ticu, ka patriotismu var iegūt arī tā. Redzot laimīgus un ar dzīvi apmierinātus cilvēkus savā dzimtenē. Un tā jau ir tā labākā un patiesākā sajūta, ja patriotisms rodas tevī pašā.

Tomēr, lai vai kā tu censtos, viens pats tu valsti nosargāt nevarēsi. Tādēļ tie, kas gādā par valsts drošību ik dienas, arī ir tikai cilvēki, kuriem mums ir jācenšas palīdzēt. Tie ir cilvēki, kam ir vajadzīgs atbalsts un stiprs plecs uz kuru paļauties. Dažkārt pat mugurkauls, kurš balsta un neļauj nokrist brīžos, kad viss neiet tik gludi. Un tikai mēs apkārtējie varam būt šis atbalsts un palīdzēt viņiem kļūt vēl stiprākiem un kopā veidot stipru mūri savai valstij. Tādēļ, ka valsts drošība esam mēs cilvēki, kuri var izveidot nesalaužamu mūri jeb kam, kas var mūsu valstij tuvojies. Tikai šis mūris ir smags un laikietilpīgs darbs, pie kura ir jāstrādā un vēlreiz jāstrādā, un to nevar atstāt

novārtā. Un ir laiks arī lauzt stereotipu, ka drošība ir tikai armija, kareivji un militārais ekipējums. Tā ir sajūta un atmosfēra, ko varam radīt tikai mēs visi kopā.